

**MIROSLAV
STONIŠ**

Nebudem to
rozmažávat

aneb

Pakárna na entou

Vše, co je na internetu zdarma...

- * počítačové programy, software, freeware
- * legální MP3 písničky a alba zdarma
- * seriály a TV pořady ke zhlédnutí online
- * počítačové hry zdarma, demoverze her

MIROSLAV STONIŠ

**Nebudem
to rozmazávat
aneb
Pakárna na entou**

Bláznivá humoreska

© Miroslav Stoniš, 2012

Výtvarný návrh obálky a typografie © Miloš Polášek, 2012

Sazba EN FACE

ISBN 978-80-87264-16-4

OSOBY POHYBUJÍCÍ SE V TOMTO ROMÁNU

MATKA

hraběnka, která našla pozdní, velmi pozdní lásku

OTEC

*policejní plukovník, který také našel pozdní,
až příliš pozdní lásku*

HEŘMAN

jejich nedonošený syn, možná ne tak docela vlastní

MARTA

Heřmanova manželka, ale už tak trochu vdova

FRANTA

pohřebník v kostýmu harlekýna

HYNEK

pohřebník a básník v kostýmu harlekýna

KAREL

Martin milenec, nalezený a hned zase ztracený syn

FRANZ

komorník a kandidát na Nobelovu cenu

MÁRY

*komorná a holka pro všecko, původem děvčica
z hor*

DOMOVNÍK

halapartník, toužící stát se Boleslavem Ukrutným

KOLOMBÍNA

dívka nevalných mravů

PREZIDENT POHŘEBNÍHO ÚSTAVU

muž, který uvěří každé hovadině

VRÁTNÝ V POHŘEBNÍM ÚŘADU

opilec, který dočasně oslepne

TANČÍCÍ ARCHITEKT

*slavný muž, který se však neobjeví, protože odjel
do Antverp*

1.

Do našeho nanejvýš plytkého příběhu, jenž se chvílemi trhá ze řetězu a popírá zdravý rozum, přiznejme si to hned teď, jako první vstupuje Heřman, jenž v nejmenším netuší, že osud z něho co nevidět vytřeše duši.

Náš hrdina pracuje na ministerstvu zemědělství jako vedoucí odboru jarních a letních přeháněk a krupobití, což je vysoké a dobře placené místo. Ráno bývá jeho tvář bledá až bílá, ale během dne v zápalu práce se mu pleť pokrývá barvou nevinných selátek. Má modré oči, jež jeho tváři propůjčují zdání nevinnosti, a jeho vlasy se podobají zmoklé slámě.

Je pozoruhodné a vzhledem k jeho povolání krajně nevhodné, že se ukrutně bojí blesků a hromů. Za bouřek se schovává pod postel a tiskne si na uši polštáře. Pokud ho bouřka zastihne na ministerstvu, utíká na záchod, kde se třese strachem a za zamčenými dveřmi neustále splachuje, aby přehlušil rachot hromů rozechvívajících Prahu, a staroslověnsky drmolí slova motliteb k pohanskému bohu Perunovi.

Ale jinak je ateista.

Bydlí se svou ženou Martou v domě, jež pro zazobané rodiny postavil tančící architekt. Heřman ani v nejmenším nepochybuje, že ho čeká velká budoucnost a že po kariérním žebříku se vyšplhá až na nejvyšší příčel. Má už takovou opti-

mistickou náтуру, patrně po otci, vysloužilém policejním plukovníkovi, který sloužil režimu, hýřícím optimismem a vírou ve šťastné zítřky.

Později se v našem vyprávění ukáže, že ani vlastní otec nemusí být tak úplně vlastní. Avšak nepředbíhejme.

Heřman věří, že to co nevidět dotáhne na náměstka ministra a brzy nato že zasedne v Bruselu jako eurokomisař Evropské unie, což by bylo skvělé, ježto v Bruselu platí své lidi mnohem lépe nežli v Praze. Každá koruna dobrá! Už mnohokrát se ve svých snech viděl, jak ve své přepychové bruselské kanceláři obklopen svůdnými sekretářkami předepisuje, do jaké velikosti smějí narůst kroupy padající v jednotlivých evropských regionech a jak ve volných chvílích si do deníčku zapisuje, kde v uplynulém měsíci zuřily vlahé jarní a letní přehánky a kde naopak zuřila vichřice a průtrže mračen zvedly potoky a řeky z koryt.

Ostatně všichni, kdo žijí v tom zazobaném domě, mají před sebou velkou budoucnost. Někteří již na ni dosáhli, ti se odstěhovali do vil na Ořechovce či na Hanspaulce nebo si za Prahou stavějí rezidence v úchvatném slohu amerického baroka, nad nímž by s otevřenou hubou žasli stavitelé Valdštejnského nebo Černínského paláce.

O Heřmanově skvělé budoucnosti nepochybuje ani domovník, který v přízemí hlídá, aby se do domu nedostal

žádný vagabund. Pro zvýraznění své osobnosti nosí gotický oděv, jednu nohavici modře a druhou červeně kostkovanou, až na kolena mu visí fialová suknice a v ruce třímá hrozně vyhlížející halapartnu. Pod suknicí v místě, kde tenistky nemravným pohybem sahají pro míčky, nosívá pistoli, to kdyby pohled na halapartnu nebyl pro vagabunda dostatečně odstrašující.

Protože si kdesi přečetl, že lidé se ve středověku nemyli a páchli jako dobytek, každé ráno na sebe vyšpláchne trochu močůvky, již mu posílá bratr ze zapadlé vsi. Lidé z domu se před ním chytají za nos, současně však oceňují jeho opravdovost a jsou na něho pyšní. Jak by také ne! V žádném z okolních domů se nemohou pyšnit domovníkem, který by tak hluboce prožíval svou profesi.

Domovník věří, ježto je poněkud slaboduchý, že Heřman jako vedoucí odboru jarních a letních přeháněk a krupobití předpovídá pro potřeby rolníků dlouhodobý vývoj počasí a proto se ho každého rána nezapomene zeptat, aby řeč nestála:

„A co počasí, pane Heřman, jaký bude?“

A Heřman mu poctivě a po pravdě odpovídá:

„Ještě jsem nevypracoval prognózu, ale výskyt jarních i letních přeháněk a krupobití po zralé úvaze očekávám pouze v létě, kdežto v zimě bude s největší pravděpodobností sně-

žit, pokud ovšem nepřijdou nečekané lijáky a povodně, způsobené vychýlením Golfského proudu a také tím, že lední medvědi svými zmatenými skotačivými pohyby pohnou Arktidou.“

„Vaše žena, to vám taky říkám po zralý úvaze, je v zimě hezčí než v létě, ale v létě je nejhezčí, stejně jako na jaře nebo na podzim.“

Po těchto slovech se domovník usmívá a rozjařeně hrabe škorněmi, které se podobají silně zmenšeným benátským gondolám, až to na mramorové dlažbě skřípe.

„Máte vy to ale v životě štěstí, pane Heřman! Uměl ste se holt šťastně narodit,“ nikdy neopomene poznamenat a Heřman nikdy neopomene odpovědět:

„Umět se šťastně narodit nebylo pro mě nikterak obtížné, to byla víceméně starost mé matky. Ale že jsem k sobě našel tu pravou ženu a šťastně se oženil,“ neváhá se pochválit, „to byla trefa do černého!“

„Jo, to máte recht,“ řekne domovník a udeří halapartnou tak zprudka, až praskne jedna dlaždice z kararského mramoru. „Když vaše paní sjíždí výtahem dolů do garáže,“ pokračuje, „chlapi ve všech poschodích se můžou přerazit, jenom aby aspoň na chvilíčku mohli postát ve výtahu vedle ní. To víte, sou to mlsný kocouři!“

Heřman si s nelibostí všiml, že domovník páchne méně

něž obvykle. Že by přestal o sebe dbát? Tak mu přece vždy záleželo na kariéře! Jak se mu jednou ve slabé chvílce domovník svěřil, počítal s tím, že se vypracuje a jednou bude hlídat před prezidentskými komnatami na Pražském Hradě anebo možná, proč ne, ve Vatikánu před papežovou ložnicí.

„Kam se poděl ten váš typický odér?“ otázal se a odvážil se přičichnout k domovníkovu rukávu. „Smrdíte sice, jako byste přečkal dnešní noc na hnoji, ale přesto tomu něco chybí.“

„Vodpusťte, že nesmrdím, jak po právu vočekáváte, ale bratr mi už hezky dlouho neposlal jedinej litr močůvky.“

„A to proč, dobrý muži?“

„No proč. Prej nemá! Ale proč by neměl? Jenomže já mu vidím až do žaludku. Kdyby chtěl, moh by mně poslat litr močůvky každěj tejden! Jenomže von mně závidí.“

„Co by vám měl závidět!“ podivil se Heřman a znovu přičichl k rukávu.

„Co asi! Nedokáže překousnout, že zatímco von se vod východu do západu slunka dře na svejch rodnejch širejch lánech a po večerech dojí až do úpadu všecky ty svý krávy a kozy, já tady žiju v pohodlí mezi zazobanejma lidma. Ale copak já můžu za to, že mu otec jako blbějšímu dali zrestituovanej statek a mně že matička vyštvala do světa jen s uzlíkem makovejch buchet?“

„Inu, bratrská láska po zajících skáče,“ poznamenal Heřman.

Domovník to chvíli zvažoval, až se mu zkrabatilo čelo, avšak když se k ničemu nedobral, nechal to být a řekl:

„Nevím, jestli vám to můžu říct, taky byste mně moh dát po hubě, no ale... zkrátka pan doktor Hanousek ze čtvrtýho poschodí, co vlastní advokátní kancelář Hanousek a Hanousek a Hanousek, mi vnutil rovnej pět táců, abysem na půl hodiny vyřadil výtah z provozu –“

„Vidím, že si tady přijdete na hezké peníze. To si snad chtěl pan Hanousek ve výtahu hodit šlofíka?“

„Ale kdepak, pane Heřman, kdepak! Jak sem už naznačil, ten výtah sem měl zastavit, až v něm pojede s vaší paní Martičkou.“

„Co by z toho měl, stát půl hodiny vedle mé ženy? Navíc v dosti těsném prostoru? Ale co vy, dobrý muži, vyhověl jste mu?“

„To víte, pět táců je pět táců. Kdybysem pocházel z hrabčí rodiny jako vy a měl v sobě ten šlechtickej charakter, nevyhověl bysem.“

„Jinými slovy, vyhověl jste mu.“

„Jo, vyhověl, ale výtah sem zase spustil už po dvaceti minutách.“

„Ještě že tak!“

Heřmanovi se ulevilo a rychle se dopracoval ke své obvyklé duševní rovnováze. Když pomyslím, řekl si, že se Marta musela celých dvacet minut bránit tomu chlípníkovi Hanouskovi, pošťuchovat se s ním a možná ho i kopnout mezi nohy, musím ocenit její statečnost. Je prostě skvělá! Ale až se ve výtahu někdy setkám s Hanouskem, nebudu váhat a řeknu mu, že takové věci se nedělají a že by se měl stydět.

„Přeju hezkej den a jen vlahý letní přeháňky,“ pravil domovník otvíraje před Heřmanem domovní dveře. „Možná, že bysme snesli i nějaký to krupobitíčko, co říkáte, pane ministerskej rado?“

Heřman neodpověděl a vyšel na chodník; třebaže dýchal čerstvý svěží vzduch co možná nejhlouběji, chvíli to trvalo, než se zbavil středověkého domovníkova zápachu.

Úvahy o všech možných nebezpečnostech výtahu ho natolik ovládly, že si neuvědomoval, že zapomněl na svůj mercedes. Dosud věřil, že výtah se pro člověka může stát nebezpečným a nepříjemným místem pouze ve chvíli, kdy se utrhne lano, ale nikdy ho nenapadlo, že by v něm mohla být ohrožena mravopolečnost.

Asi po pětadvaceti krocích, ježto již dávno odvykl chůzi, ho rozbolely nohy, a tu si vzpomněl na svůj mercedes. Aby se nemusel vracet vstupní halou kolem zapáchajícího domovníka, obešel dům a zamířil do garáže svažujícím se vjezdem.

S úlevou usedl za volant a nadechl se uklidňující vůně stou-pající ze sedadel, jež byla potažena kůží z amerických bizonů, ale možná že to byla kůže polsko-běloruských zubrů. Kůže obou tvorů bývají k nerozeznání.

Na silnici protínající plochu mezi domy musel přibrzdit a jet velmi zvolna, aby nezajel několik posledních kulhajících zajíců s ustřelenýma ušima. Tančící architekt je vysadil mezi domy, aby pubertální kluci už nestříleli tatínkovou zbraní své vychovatelky a domácí učitele, ale aby přirozené agresivní pudy vybíjeli na divokých králících. Od té doby, kdy na volném prostranství panáčkovali ušáci, byli rodiče odjíždějící po ránu do investičních, komerčních, hypotečních i rozvojových bank jakož i do pojišťoven, nadací a jiných obecně prospěšných finančních institucí, kde se peníze nabírají na lopaty a provzdušňují vidlemi, mnohem klidnější, protože policie už neměla důvod je večer obtěžovat hloupými otázkami, například proč vás syn prostřelil svému domácímu učiteli nohu?

Proslýchalo se, že tančící architekt se příští měsíc chystá vysadit mezi zazobané domy také srnky, lišky a bažanty, jelikož divocí králíci už byli příliš okoukaní a natolik zbídačeli, že mladým pánům bylo hloupé se do nich strefovat. Zase bude mezi domy bezpečněji!

Kadeřníci každý pátý den zastříhávali trávník mezi domy

do nové fazony. Pokaždé si v odborné hádce vlítli do vlasů a v nenávisti se zranili elektrickými akumulátorovými nůžkami, až stříkala krev, neboť jedni vyznávali stříh, který byl zrovna v módě v Anglii nebo ve Francii, jiní naopak přísahali na stříh, jež našli v nejnovějších módních časopisech ze Spojených států (ten byl poznamenán značně nesrozumitelným avantgardismem), kdežto několik pošetilců stále ještě vyznávalo starý pasekářský styl z valašských luk a upravovali trávník pomocí srpů, ba i kos. Elektrické nůžky by do ruky nevzali za nic na světě!

Kdo by však hleděl na několik kapek krve! Je přece přirozené, že v zápalu umělecké tvorby lítají chlupy a stříká krev, jak ostatně dosvědčují životy renesančních malířů a sochařů. Není to krásné, že od těch časů se i stříhání trávníků zařadilo do kategorie uměleckých děl? Pokrok nezastavíš a s tvůrčí svobodou se tvorba rozšířila i do oblastí, kde by s ní nepočítal ani božský Michelangelo.

Tak pánové z našeho domu, pokud vrátný nelhal, aby se učinil zajímavým, by si rádi něco začali s Martičkou! Jak je to povznášející pocit vlastnit žádoucí ženu, která svou krásou plete mužům hlavu, aniž by o to usilovala! Když ti sukničkáři jsou ochotni zaplatit pět tisíc za půlhodinku strávenou s ní ve výtahu v nepohodlné pozici ve stoje, co by asi dali za možnost prožít s ní půlhodinku v posteli na měkké matraci! A já

mám Martičku v posteli zadarmo, půlhodinu, hodinu, jak dlouho chci. No tak jak dlouho chci, to zase ne, opravil se, někdy se také stane, že mě od sebe odstrčí tak prudce, že spadnu z postele na parkety.

Nebudeme to tajit a řekneme to hned teď, že někdy v noci, kdy Heřman nemůže spát, rozsvítí baterku, v jejímž světle si prohlíží Martinu tvář, tak líbeznou a nevinně čistou. Potom z ní opatrně stáhne peřinu a přejíždí světlem po jejím těle. Vpíjí se očima do barokně klenutých řader zvedajících se v rytmu oddechování, přejíždí jimi po břicho, které ho dojíká svou sněžnou bělostí a něžným důlkem pupku, až se nakonec osmělí a vrhne světlo též do jejího zšeřelého klína, jenž si udržuje své tajemství i v ostrém světle baterky.

Co si budeme povídat, Heřman je tak trochu šmírák.

* * *

Toho rána, o němž právě začínáme vyprávět, patřil Heřmanův první pohled Martě, ostatně jako každého dne. Nikdy nevstal z postele dříve, dokud se neobrátil k vedlejšímu polštáři, aby se s potěšením ujistil, že za denního světla je jeho žena ještě hezčí než při ostrém svitu baterky.

Jen aby ji nikdy nepotlouklo krupobití! Jako odborník věděl, že sprška krup dovede poničit úrodu nejen na polích, v sadech a rovněž ve sklenících, pokud nejsou osázeny ne-

průstřelnými skly, ale že dovede též zabít ptáky a těžce ublížit zvíři. A co již krupobití zničilo soch! Dokonce bezohledně ničí i egyptské pyramidy, jak s lítostí zjišťují egyptologové, a srázejí kamenné kvádry dolů do písku.

A stejně tak kroupy mohou ublížit ženské kráse.

Již několikrát svému ministrovi poslal potrubní poštou návrh, aby vláda projednala zákon o ochraně krásných žen před krupobitím, kterážto záležitost by napříště zcela přirozeně spadala pod ministerstvo zemědělství, které by bylo nutno přejmenovat na *ministerstvo zemědělství a ženské krásy*, avšak jakýsi přiblblý ředitel ministrovy kanceláře mu pokaždé poslal (také potrubní poštou) odpověď, že tato záležitost patří spíše do kompetence ministerstva životního prostředí.

Ministerstvo životního prostředí a ženské krásy, psal ten připitomělý škrabák, by občané možná přijali, ale *ministerstvo zemědělství a ženské krásy* by působilo směšně. Co má ženská krása společného s kravami nebo s kukuřicí?

Tak tedy ano... Náš příběh začíná obyčejného středečního rána, aniž by Heřmana mohlo napadnout, že mu právě vypadává jeho dobře udržovaný a šťastně se rozvíjející život z rukou!

Stejně jako jindy stáhl z Marty peřinu, aby se pokochal jejím tělem od hlavy až k patě, avšak dotýkal se ho více očima

než konečky prstů. Mazlivými a vášnivými doteky by ji mohl probudit, což by se jí nelíbilo, poněvadž každou středu odjížděla do práce ve svém bavoráku až hodinu po něm. Když se dostatečně vynadával a naplnil tak svou potřebu krásy na celý den, opustil teplo postele. Zamířil ke koupelně, ale tu ho něco znenadání zarazilo.

Uvědomil si, že Marta je dnes jiná, jakoby vyměněná. Avšak kdo by ji vyměnil? A jak by to dokázal, byt byl přece celou noc pod zámkem! A vchod do domu hlídal ten smradlavý halapartník, ale také kamery a senzory napojené na policejní služebnu. Trvalo snad celých pět minut, než našel odvahu vrátit se k posteli. Ztěžka dopadl koleny na podlahu a opět se na Martu zadíval.

Jeho žena byla jako z růže květ, svěží a odpočatá jako každého jitra, avšak co naplat, již nežila.

Svalil se na parkety a čelem udeřil o pelest, až se mu bolestivě zatmělo v očích. Nezbyvalo mu než si přiznat, že ho postihla ztráta, již nebude snadné nahradit. Hned po pohřbu se sice poohlédne mezi svými čtyřmi (nebo kolik jich vlastně má) sekretářkami po nové ženě, druhou Martu však jen tak nenajde, což ho strašilo už teď.

Nebylo by vhodné, abych si podat inzerát? Asi mi nic jiného nezbyde, řekl si. Zatracený život! A v jeho tolik rozbořené hlavě se mu již začal rodit text tohoto znění: